

In memoriam
НАДЕЖДА АНДРИЋ
музејски саветник
(1928 — 1980)

Тешко је писати посмртно слово другу и пријатељу са којим смо сарађивали више од две деценије, у најлепшим годинама нашег живота У мислима нам навиру бројне успомене и болно сазнање да је једна велика борба за живот прекинута у зениту зрелости.

Надежда Андрић је рођена 1928. године у Београду, и преминула 20. децембра 1980. године у Београду. Студирала је и завршила Филозофски факултет у Београду 1956. године на групи за југословенску књижевност и српскохрватски језик. Од 1957. па све до своје смрти радила је у Музеју града Београда. Прво је водила библиотеку стручних књига Музеја а затим је, у Одељењу за културу и уметност, водила два одсека: Одсек за културу и књижевност и Одсек за просвету и науку. Збирке које је Надежда Андрић као стручњак покривала задрале су у различите области велике ширине, као што су: култура, наука, просвета, школство, књижевност, здравство, спорт и уметничка друштва. Поставши руководилац Одсека за културу и Одсека за науку развила је и обогатила збирке ових Одсека, замислила и остварила низ успешних тематских изложби, сталних поставки меморијалних музеја и објавила документа из својих збирки и стручне каталоге изложби које је остварила.

За њено име везан је постанак неколико веома значајних меморијалних музеја у Београду, посвећених нашим великим суграђанима. Замислила је и остварила Музеј нашег великог научника и географа Јована Цвијића, и музеје Иве Андрића и књижевника Растка Петровића. Као историчар књижевности и кустос бринула је у Музеју града о значајним легатима књижевника Бранислава Нушића, Бранимира Ћосића и Вељка Петровића. Припремила је и концепције за спомен-музеје Ђуре Јакшића и Вељка Петровића, који још нису отворени. Поред тога остварила је већи број запажених тематских изложби међу којима „Политички плакат Београда 1941—1945“, „Бранислав Нушић — живот и дело“, „Бранислав Нушић у ликовном делу“, „Како су се забављали стари Београђани“, била је један од аутора велике студијске изложбе „Београд у XIX веку“ и изложбе „Из ризница Музеја града Бео-

града“. Пред крај живота у сарадњи са Народном библиотеком Србије припреmila је изложбу „Иво Андрић — живот и дело“.

Разноврсни и богати фондови културно-историјске збирке којом је руководила пружили су јој могућност да објави значајан књижевни фонд Бранимира Ђосића (у серији „Збирке и легати Музеја града Београда“) у публикацији „Бранимир Ђосић у писмима и документима“, студијски текст у каталогу „Београд у XIX веку“ у коме је обрадила културни и просветни живот Београда у том периоду, као што је у споменици поводом 70-годишњице Музеја града Београда „Из ризница Музеја града Београда“ објавила текст о историјату збирки којима је руководила и значају објеката у њој. Исто тако написала је водиче за музеје Јована Цвијића и Иве Андрића, Споменицу посвећену десетогодишњицирада Клуба љубитеља историје Београда и Састанака у Манаковој кући. Објавила је већи број стручних прилога у часописима.

Поред свог редовног посла, као руководилац збирке са успехом је водила две врло значајне манифестације које је Музеј града Београда годинама, захваљујући њеној енергији и истрајности са успехом одржавао.

У осмој деценији нашег века у културном животу Београда име Наде Андрић често се чуло. Нада Андрић је пуну деценију организовала познате и веома популарне књижевне вечери у Манаковој кући на којима су многи познати београдски глумци, књижевници и музичари говорили или читали своја дела или пак изводили своја дела о Београду. Њеном заслугом Београђани су се упознали са најлепшим страницама из наше и стране књижевности. Свој допринос ширењу културе наставила је и оснивањем књижевних састанака под називом „На Андрићевом прагу“ у новоотвореном Музеју Иве Андрића, и књижевних сусрета „Андрићева предвечерја“ на Андрићевом венцу у сарадњи са Туристичким савезом града. Поред поменутих заслуга Надежда Андрић је била први и дугогодишњи секретар Клуба љубитеља историје Београда.

Своју огромну радну енергију и организационе способности са задовољством је користила и у другим областима нашег друштва. Од младости је била члан Савеза комуниста. Била је исто тако и неуморан друштвени и политички радник. Била је дугогодишњи одборник Скупштине града Београда, делегат Музеја у многобројним одборима и комисијама Града и председник Извршног одбора Заједнице музеја Србије у два мандата. Као председник Извршног одбора Заједнице музеја Србије организовала је саветовање „Музеји и друштво — слободна размена рада“, радила на усклађивању програма рада музеја у Србији, припремама концепција и предлога развоја музејске мреже и Службе заштите уметничких дела у СР Србији (без покрајина) и припремила саветовање о томе. Бавила се и многим проблемима чисто струковног карактера.

За изузетна залагања и несебичан рад и допринос нашем друштву одликована је Орденом за рад са златним венцем и добила је награду „Бели град“ коју додељује Туристички савез Београда за рад на ширењу културе.

Надежда Андрић је те давне 1957. године дошла у наш колектив млада, из ње су зрачили животна енергија и животна радозналост. Рад јој је од младости значајан живот и радост. Стизала је да буде на сваком месту где је била потребна. Била је неуморни борац не признајући ни поразе ни болест. Била је снажна личност, интелигентна, пријемчива за нова сазнања. Од младости учила је и временом својим личним трудом и радом формирала је себе у врсног стручњака музеалца. Колектив Музеја града Београда свестан је да је Надиним одласком из наше средине нестала снажна и одређена личност. Својим животно тним ставом бескомпромисне личности великог радника и одличног стручњака као и остварењима која остају иза ње у културном животу овога града остаће у вечном сећању свима нама њеним друговима, колегама и пријатељима.

Р. А.